

23 ianuarie 2020

Știri Legislative

Dreptul Uniunii Europene

Sumar:

1. Instrumente unionale adoptate și jurisprudența CJUE - selecție decembrie 2019

Legislație

Directiva (UE) 2019/2121 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019 de modificare a Directivei (UE) 2017/1132 în ceea ce privește transformările, fuziunile și divizările transfrontaliere

Data publicare JO UE: 12.12.2019 • Data intrare în vigoare: 01.01.2020 • Termen limită transpunere: 31.01.2023

Directiva stabilește un cadru juridic pentru transformările, fuziunile și divizările transfrontaliere (denumite în continuare împreună „operațiuni transfrontaliere”) pentru a înlătura obstacolele din calea exercitării libertății de stabilire și pentru a proteja angajații, creditorii și asociații minoritari în cadrul pieței interne.

Instrumentul unional se aplică societăților care sunt constituite în conformitate cu dreptul unui stat membru și care își au sediul social, administrația centrală sau locul principal de desfășurare a activității în Uniune.

Sunt exceptate de la prevederile directivei acele entități care fac obiectul procedurilor de redresare instituite de către Directiva 2014/59/UE, sau care se află în curs de lichidare și a început să distribuie activele asociațiilor săi.

Statele Membre pot decide să nu aplice reglementările privind operațiunile transfrontaliere societăților care fac obiectul procedurilor de insolvență sau cadrelor de restructurare preventivă.

Transformările, fuziunile și divizările pot fi desfășurate numai în baza unui certificat prealabil care se obține conform unor proceduri și formalități reglementate de către dreptul Statului Membru de plecare ce va desemna instanța judecătorească, notarul sau altă autoritate sau autorități competente să controleze legalitatea operațiunii transfrontaliere. Procedurile și formalitățile pot include efectuarea sau garantarea obligațiilor pecuniare sau nepecuniare față de organismele publice sau respectarea cerințelor sectoriale specifice. Formularea cererii de obținere a certificatului prealabil, precum și transmiterea informațiilor și documentele necesare vor putea fi realizate integral online. Evaluarea documentației și luarea deciziei vor avea loc în termen de trei luni de la petiționare.

Proiectele pentru cele trei operațiuni se întocmesc de către organele administrative sau de conducere al societății și trebuie să cuprindă o serie de documente și informații, cum ar fi actul constitutiv sau statutul, forma juridică și denumirea societății în statul membru de plecare, precum și cel de destinație, calendarul indicativ, garanții oferite creditorilor, avantaje acordate asociaților și posibile repercusiuni asupra forței de muncă. Operațiunea se aprobă de către adunarea generală a societății cu o majoritate de cel puțin două treimi, dar cel mult 90% din voturile aferente acțiunilor sau capitalului subscris.

Directiva stabilește în sarcina organelor administrative și de conducere și obligația de a întocmi un raport pentru asociați și angajați care să justifice aspectele juridice și economice ale operațiunilor transfrontaliere, explicând și implicațiile pentru angajați și asupra activității economice viitoare a societății. Raportul se va pune la dispoziție asociaților și reprezentanților angajaților, sau, în lipsă, angajaților înșiși, cu cel puțin șase săptămâni înainte de data adunării generale menționate în paragraful anterior. Un raport separat cu privire la caracterul adecvat al nivelului compensației bănești este întocmit de un expert independent și este pus la dispoziția asociaților cu cel puțin o lună înainte de adunarea generală.

Statele Membre trebuie să se asigure că proiectul operațiunii transfrontaliere, notificarea asociaților, creditorilor și reprezentanților angajaților, precum și rapoartele expertului independent sunt puse la dispoziția publicului în registrul Statului Membru de plecare. Informațiile confidențiale vor putea fi eliminate din comunicare de către societate.

Prin Directivă sunt instituite și mijloace de protecție a asociaților, angajaților și creditorilor societății. Astfel, asociații care au votat împotriva aprobării proiectului de operațiune transfrontalieră au dreptul să își înstrăineze acțiunile în schimbul unei compensații bănești adecvate, decizia în acest sens fiind comunicată în cel mult o lună de la adunarea generală în care se va discuta proiectul operațiunii transfrontaliere. În cazul în care asociatul consideră compensația bănească oferită ca fiind insuficientă, va putea solicita suplimentarea acesteia în fața autorității competente sau a organului abilitat prin dreptul intern.

Creditorii ai căror drepturi de creanță sunt anterioare comunicării proiectului de operațiune transfrontalieră și care nu sunt scadente la data respectivă beneficiază de o protecție specială. În cazul în care aceștia nu sunt mulțumiți de garanțiile oferite, vor putea depune o cerere pentru a obține garanțiile adecvate în termen de trei luni de la comunicarea proiectului. Totodată, Statele Membre se asigură că acei creditori ale căror drepturi de creanță sunt anterioare comunicării proiectului de operațiune transfrontalieră pot iniția proceduri împotriva societății și în statul membru de plecare în termen de doi ani de la data la care operațiunea produce efecte.

Nu în ultimul rând, angajații au dreptul de a fi informați și consultați în legătură cu transformarea, fuziunea și divizarea transfrontalieră înainte de adoptarea proiectului sau a raportului intern, în funcție de care dintre acestea survine prima, astfel încât angajaților să li se dea un răspuns motivat înainte de adunarea generală în cadrul căreia se va lua decizia finală.

Directiva (UE) 2019/2161 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019 de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivelor 98/6/CE, 2005/29/CE și 2011/83/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului în ceea ce privește o mai bună asigurare a respectării normelor Uniunii în materie de protecție a consumatorilor și modernizarea acestor norme

Data publicare JO UE: 18.12.2019 • Data intrare în vigoare: 07.01.2020 • Termen limită transpunere: 28.11.2021

Scopul modificărilor aduse prin Directiva 2019/2161 este de a contribui la asigurarea unui nivel mai ridicat de protecție a consumatorilor și de a duce la modernizarea legislației în materie.

În acest sens, printre măsurile instituite de Directiva 2019/2161, amintim:

1. Regim sancționator mai sever în materia protecției consumatorilor

Deși politicile Uniunii Europene asigură un nivel ridicat de protecție a consumatorilor, normele de drept intern actuale referitoare la sancțiuni în cazul încălcărilor aduse drepturilor consumatorilor diferă semnificativ de la un Stat Membru la altul. Astfel, nu toate Statele Membre asigură un nivel de protecție ridicat, prin aplicarea amenzilor proporționale și cu efect de descurajare pentru încălcările pe scară largă sau cele transfrontaliere.

Regulamentul(UE) 2017/2394 privind cooperarea dintre autoritățile naționale însărcinate să asigure respectarea legislației în materie de protecție a consumatorului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 „Regulamentul (UE) 2017/2394” impune aplicarea de sancțiuni (amenzi sau penalități cu titlu cominatoriu), comerciantului răspunzător de încălcarea pe scară largă sau de încălcarea pe scară

largă cu o dimensiune specifică Uniunii. În acest sens, în cazul săvârșirii de încălcări pe scară largă sau transfrontaliere, noile reglementări impun autorităților competente la nivel național obligația de a aplica sancțiuni pecuniare mai dure. Astfel, se vor putea aplica amenzi în cuantum maxim de cel puțin 4% din cifra de afaceri anuală a comerciantului realizată în statul membru respectiv sau, în cazul încălcărilor transfrontaliere, în statele membre în cauză. În cazul în care informațiile privind cifra de afaceri a vânzătorului sau furnizorului nu sunt disponibile, amenzile aplicate vor putea atinge un cuantum de 2 milioane de Euro.

Cu toate acestea, din motive constituționale naționale Statele Membre pot limita aplicarea de amenzi în cazurile expres prevăzute ca fiind practici comerciale înșelătoare, practici comerciale agresive și practici comerciale considerate neloiale în orice situație, conform Regulamentului (UE) 2017/2394. Cu titlu de exemplu, aplicarea de amenzi va putea fi limitată în situații precum: folosirea hărțuiei, constrângerii sau a influenței nejustificate în cazul unor practici comerciale; declarația făcută sub orice formă, conform căreia vânzarea unui produs este legală sau afirmația neîntemeiată că un produs tratează boli disfuncții sau alte malformații.

Notă: modificări aduse Directivei 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii și Directivei 2005/29/CE privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului

2. Reguli de informare și calcul al reducerilor de preț

Conform art. 2 din Directiva 2019/2161, comercianții vor fi obligați ca, în momentul aplicării reducerilor de preț să indice cel mai mic preț practicat pentru o perioadă de cel puțin 30 de zile anterioară notificării de reducere a prețului, preț la care se raportează și reducerea aplicată. În situațiile în care un produs s-a aflat pe piață o perioadă mai scurtă de 30 zile, Statele Membre au posibilitatea de a stabili, de asemenea o perioadă de timp mai scurtă la care se va raporta reducerea de preț.

Aceste reguli ce vor fi armonizate la nivelul tuturor Statelor Membre, se regăsesc deja în legislația națională din România (OG nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor pe piață).

Notă: modificări aduse Directivei 98/6/CE privind protecția consumatorului prin indicarea prețurilor produselor oferite consumatorilor

3. Transparența privind căutările on-line și recenziile consumatorilor privind produsele

În situația căutărilor online, pe platforme specializate, de produse oferite de diverși comercianți consumatorul obișnuit, în general, accesează primele rezultate ale

căutării, neavând o imagine a criteriile care stau la baza clasificării respectivelor oferte.

Astfel, noile prevederi impun punerea la dispoziția consumatorilor, într-o secțiune specifică și ușor accesibilă, a informațiilor generale privind principalii parametri de stabilire a ierarhiei produselor prezentate. Astfel, consumatorii vor ști dacă, de exemplu, o ofertă apare în topul căutării efectuate online ca urmare a unei publicități plătite sau a oricărei alte contribuții care influențează listarea rezultatelor căutărilor.

Aceste reglementări nu se vor aplica, însă și furnizorilor de motoare de căutare online.

Totodată, se impune obligativitatea comercianților care oferă acces la recenziile consumatorilor, de a asigura autenticitatea lor. Astfel, comercianții sunt obligați să ia măsuri rezonabile de informare a consumatorilor despre modul în care garantează că recenziile publicate provin de la consumatori care au utilizat sau achiziționat efectiv produsul.

Notă: modificări aduse Directivei 2005/29/CE privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului

4. Interdicția revânzării de bilete achiziționate prin intermediul mijloacelor automate

Prin Directiva 2019/2161 se introduce interdicția implementării procedurilor de cumpărare online a biletelor la diverse evenimente, prin intermediul mijloacelor automate, dacă prin această metodă se urmărește fie eludarea limitei impuse privind numărul de bilete care poate fi achiziționat de către o persoană, fie eludarea oricărei alte reguli aplicabile achiziționării de astfel de bilete. Scopul acestei măsuri este de a proteja consumatorii împotriva achiziției unor bilete la evenimente la prețuri mult mai mari, ca urmare a revânzării de către comercianți.

Notă: modificări aduse Directivei 2005/29/CE privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului

5. Reguli privind “dual quality” sau calitatea diferențiată a bunurilor de larg consum

Comercializarea în State Membre diferite a unor bunuri ca fiind identice, deși acestea au o compoziție sau caracteristici diferite este o practică frecvent întâlnită, inducând, astfel, în eroare consumatorii în luarea unei decizii comerciale pe care altfel nu ar fi luat-o.

Astfel, Directiva 2019/2161 stabilește că o astfel de practică va fi considerată înșelătoare, fiind sancționată ca atare, dacă nu este justificată de factori legitimi și obiectivi.

Notă: modificări aduse Directivei 2005/29/CE privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului

6. Măsuri reparatorii în cazul practicilor comerciale neloiale

În contextul actual se impune asigurarea unui cadru clar pentru măsurile reparatorii individuale la care ar avea acces consumatorii, atunci când sunt afectați de practici comerciale neloiale. Consumatorii prejudiciați vor putea cere despăgubiri pentru prejudiciul suferit și, dacă este cazul, reducerea prețului sau încetarea contractului. Aceste măsuri reparatorii nu au impact asupra aplicării altor măsuri reparatorii aflate la dispoziția consumatorilor în temeiul dreptului Uniunii Europene sau al dreptului intern.

Notă: modificări aduse Directivei 2005/29/CE privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului

7. Alte cerințe de informare specifice pentru contractele încheiate pe piețe online

De multe ori, în cazul diverselor tranzacții efectuate online, consumatorul nu are reprezentarea clară a părții cu care intră în raporturi contractuale, neștiind dacă achiziționează un bun sau un serviciu de la un comerciant sau de la o altă persoană fizică. Astfel, dacă partea terță care oferă bunurile sau serviciile nu este un comerciant, consumatorul nu va fi protejat de dreptul Uniunii în materie de protecție a consumatorilor.

În acest sens, se instituie obligația informării consumatorilor cu privire la calitatea părții terțe care oferă bunurile sau serviciile - dacă aceasta este un comerciant sau doar o persoană fizică - și, respectiv, avertizarea consumatorilor în cazul în care dreptul Uniunii Europene în materie de protecție a consumatorilor nu se aplică.

Notă: modificări aduse Directivei 2011/83/UE privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului

Directiva (UE) 2019/2162 A Parlamentului European Și A Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind emisiunea de obligațiuni garantate și supravegherea publică a obligațiunilor garantate și de modificare a Directivelor 2009/65/CE și 2014/59/UE

Data publicare JO UE: 18.12.2019 • Data intrare în vigoare: 07.01.2020 • Termen limită transpunere: 08.07.2021

Directiva se aplică obligațiunilor - titluri de creanță emise de către o instituție de credit stabilită în Uniune - care sunt garantate prin active de acoperire la care investitorii pot recurge în mod direct în calitate de creditori preferențiali.

Se instituie un mecanism de recurs dual constând în norme prin care se acordă investitorilor în obligațiuni garantate și contrapărților la contracte derivate dreptul la o creanță asupra instituției de credit care emite obligațiunile garantate. În cazul insolvenței sau rezoluției instituției de credit emitente de obligațiuni garantate, creanța prioritara va fi asupra principalului, a dobânzilor viitoare și acumulate ale activelor de acoperire, precum și asupra masei bunurilor care face obiectul insolvenței instituției de credit respective.

Statele membre pot prevedea norme prin care se acordă investitorilor în obligațiuni garantate și contrapărților la contracte derivate o creanță care are rang senior față de creanțele creditorilor chirografari obișnuiți ai respectivei instituții specializate de credit ipotecar, dar un rang inferior față de creanțele altor creditori preferențiali.

Conform directivei, obligațiunile trebuie să fie permanent garantate cu active de acoperire de calitate ridicată sau cu active sub forma unor împrumuturi acordate unor întreprinderi publice sau garantate de acestea. Instituțiile de credit emitente de obligațiuni garantate sunt obligate să evalueze caracterul executoriu al drepturilor de creanță și capacitatea de a constitui active ca garanții reale înainte de a le include în portofoliul de acoperire. Totodată, aceste instituții trebuie să dispună de proceduri pentru a monitoriza dacă activele corporale constituite ca garanții reale care garantează active sunt asigurate în mod adecvat împotriva riscului de daune și că creanța de asigurare este segregată¹.

Statele membre pot permite instituțiilor de credit emitente de obligațiuni garantate să includă în portofoliul de acoperire active garantate cu active constituite drept garanții reale localizate în afara Uniunii cât timp investitorii sunt protejați prin verificarea că respectivele active îndeplinesc toate cerințele stabilite de către directivă.

Instrumentul unional permite și utilizarea structurilor intragrup de obligațiuni garantate puse în comun potrivit cărora obligațiunile garantate emise de o instituție de credit

¹ „Segregare” înseamnă acțiunile întreprinse de o instituție de credit emitentă de obligațiuni garantate pentru a identifica activele de acoperire și pentru a face ca acestea să devină intangibile din punct de vedere juridic pentru creditori, alții decât investitorii în obligațiuni garantate și contrapărțile la contracte derivate.

care aparține unui grup sunt utilizate ca active de acoperire pentru emisiunea externă de obligațiuni garantate de către o altă instituție de credit care aparține aceluiași grup.

Compoziția portofoliului de acoperire este reglementată de către statele membre care stabilesc norme privind condițiile în care instituțiile de credit emitente de obligațiuni garantate includ active primare care au caracteristici diferite în ceea ce privește structura, durata de viață sau profilul de risc. Aceste instituții pot fi obligate să numească un monitor al portofoliului al cărui rol și sarcini vor fi stabilite prin legislația de transpunere. Monitorul trebuie să acționeze separat și să fie independent de instituția de credit emitentă de obligațiuni garantate și de auditorul respectivei instituții de credit.

Portofoliul de acoperire va trebui să dețină în orice moment un amortizor de lichiditate compus din active lichide disponibile pentru a acoperi ieșirile nete de lichidități ale programului de obligațiuni garantate pentru următoarele 180 de zile.

Informarea investitorilor cu privire la portofoliul instituțiilor de credit emitente de obligațiuni garantate trebuie să cuprindă cel puțin următoarele informații:

- valoarea portofoliului de acoperire și a obligațiunilor garantate rămase de rambursat;
- o listă a numerelor internaționale de identificare a valorilor mobiliare (coduri ISIN) pentru toate emisiunile de obligațiuni garantate din cadrul programului respectiv;
- distribuția geografică și tipul de active de acoperire, cuantumul împrumuturilor acordate și metoda de evaluare;
- detalii cu privire la riscul de piață, inclusiv riscul de rată a dobânzii și riscul valutar, riscul de credit și riscul de lichiditate;
- structura scadențelor activelor de acoperire și a obligațiunilor garantate, inclusiv o prezentare generală a factorilor declanșatori ai prelungirii scadenței, dacă este cazul;
- nivelurile de acoperire obligatorie și disponibilă, și nivelurile supragarantării legale, contractuale și voluntare;
- procentul de împrumuturi în cazul cărora se consideră că obligațiile de plată nu au fost îndeplinite conform art. 178 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în toate cazurile în care împrumuturile sunt restante de mai mult de 90 de zile.

Protecția investitorilor este asigurată de către statele membre prin impunerea obligației ca programele de obligațiuni garantate să respecte în orice moment cel puțin cerințele de acoperire prevăzute la art. 15 alin. (2)-(8). În esență, toate datorile

aferente obligațiunilor garantate sunt acoperite de drepturile de creanță aferente activelor de acoperire.

Emisiunea de obligațiuni garantate este supusă supravegherii publice de către una sau mai multe autorități competente care monitorizează emisiunea de obligațiuni garantate pentru a evalua conformitatea cu cerințele stabilite în dispozițiile de drept intern care transpun prezenta directivă. Totodată, pentru programul de obligațiuni garantate trebuie obținută o autorizație de la aceste autorități înaintea emisiunii de obligațiuni garantate în cadrul respectivului program. Printre competențele acestei entități se mai numără revizuirea regulată a programului de obligațiuni, efectuarea inspecțiilor, impunerea de sancțiuni sau alte măsuri administrative.

Jurisprudență

Hotărârea Curții (Camera a noua) din 4 decembrie 2019. UB și alții împotriva WZ și alții. Cerere de decizie preliminară formulată de Cour de cassation. (Cauza C-493/18)

Trimitere preliminară - Cooperare judiciară în materie civilă - Proceduri de insolvență - Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 - Articolul 3 alineatul (1)^o - Acțiuni care decurg în mod direct din procedura de insolvență și care au o strânsă legătură cu aceasta - Vânzarea unui imobil și constituirea unei ipoteci - Acțiune în inopozabilitate introdusă de lichidator - Articolul 25 alineatul (1)^o - Competență exclusivă a instanțelor din statul membru de deschidere a procedurii de insolvență.

1) Articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență trebuie interpretat în sensul că acțiunea lichidatorului, desemnat de o instanță din statul membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență, care are ca obiect declararea inopozabilității față de masa credală a vânzării unui bun imobil situat în alt stat membru, precum și a ipoteci constituite asupra acestuia, este de competență exclusivă a instanțelor din primul stat membru.

2) Articolul 25 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 trebuie interpretat în sensul că o decizie prin care o instanță a statului membru de deschidere autorizează lichidatorul să inițieze o acțiune în alt stat membru, chiar dacă acțiunea respectivă ar fi de competență exclusivă a acestei instanțe, nu poate avea ca efect conferirea unei competențe internaționale instanțelor din acest alt stat membru.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 5 decembrie 2019. Procedură inițiată de Centraal Justitieleel Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB). Cerere de decizie preliminară formulată de Sąd Rejonowy w Chełmnie. (Cauza C-671/18)

Trimitere preliminară - Spațiul de libertate, securitate și justiție - Cooperare judiciară în materie penală - Recunoaștere reciprocă - Sancțiuni financiare - Temeiuri de nerecunoaștere și de neexecutare - Decizia-cadru 2005/214/JAI - Decizie a unei autorități a unui stat membru emitent pe baza unor date referitoare la înmatricularea unui vehicul - Luare la cunoștință de către persoana interesată a sancțiunilor și a modalităților de formulare a apelului - Dreptul la protecție jurisdicțională efectivă.

1) Articolul 7 alineatul (2) litera (g) și articolul 20 alineatul (3) din Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, trebuie interpretate în sensul că, în măsura în care o decizie de impunere a unei sancțiuni financiare a fost notificată în conformitate cu legislația națională a statului membru emitent cu indicarea dreptului de contestare și a termenului de formulare a căii de atac respective, autoritatea din statul membru de executare nu poate refuza recunoașterea și executarea deciziei menționate, cu condiția ca persoana interesată să fi avut un termen suficient pentru a formula o cale de atac împotriva acesteia, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere și că, în această privință, este lipsit de relevanță faptul că procedura privind impunerea sancțiunii financiare în cauză a avut un caracter administrativ.

2) Articolul 20 alineatul (3) din Decizia-cadru 2005/214, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, trebuie interpretat în sensul că autoritatea competentă din statul membru de executare nu poate refuza recunoașterea și executarea unei decizii de impunere a unei sancțiuni financiare privind încălcări ale normelor de circulație rutieră, atunci când o astfel de sancțiune a fost aplicată persoanei pe numele căreia este înmatriculat vehiculul în cauză pe baza unei prezumții de răspundere prevăzute de legislația națională a statului membru emitent, cu condiția ca această prezumție să poată fi răsturnată.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 5 decembrie 2019. Ordre des avocats du barreau de Dinant împotriva JN. (Cauza C-421/18)

Trimitere preliminară - Cooperare judiciară în materie civilă - Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 - Competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială - Articolul 7 punctul 1 litera (a) - Competență specială în materie contractuală - Noțiunea de «materie contractuală» - Cerere de plată a contribuțiilor anuale datorate de un avocat unui ordin al avocaților.

Articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că un litigiu privind obligația unui avocat de a plăti contribuții profesionale anuale pe care le datorează ordinului avocaților căruia îi aparține nu intră în domeniul de aplicare al acestui regulament decât cu condiția ca, atunci când îi solicită acestui avocat să execute obligația menționată, ordinul respectiv să nu acționeze, în temeiul dreptului național aplicabil, în exercitarea unei prerogative de putere publică, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.

Articolul 7 punctul 1 litera (a) din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că o acțiune prin care un ordin al avocaților urmărește să obțină obligarea unuia dintre membrii săi la plata contribuțiilor profesionale anuale pe care acesta le datorează și care au în esență ca obiect finanțarea unor servicii, precum serviciile de asigurare, trebuie considerată o acțiune în „materie contractuală”, în sensul acestei dispoziții, cu condiția ca aceste contribuții să constituie contrapartida unor prestații furnizate de ordinul respectiv membrilor săi și ca aceste prestații să fie consimțite în mod liber de membrul în cauză, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 5 decembrie 2019. „EVN Bulgaria Toplofikatsia“ EAD și „Toplofikatsia Sofia“ EAD împotriva Nikolina Stefanova Dimitrova și Mitko Simeonov Dimitrov. Cereri de decizie preliminară formulate de Rayonen sad Asenovgrad și Sofiyski rayonen sad. (Cauze conexate C-708/17 și C-725/17)

Trimitere preliminară - Protecția consumatorilor - Directiva 2011/83/UE - Dreptul consumatorilor - Articolul 2 alineatul (1) - Noțiunea de «consumator» - Articolul 3 alineatul (1) - Contract încheiat între un profesionist și un consumator - Contract care privește furnizarea de încălzire centralizată - Articolul 27 - Vânzare nesolicitată - Directiva 2005/29/CE - Practici comerciale nelegale ale întreprinderilor față de consumatori pe piața internă - Articolul 5 - Interzicerea practicilor comerciale neloiale - Anexa I - Furnizări nesolicitate - Reglementare națională care impune fiecărui proprietar al unui bun dintr-un imobil aflat în proprietate comună racordat la o rețea de termoficare centralizată să contribuie la cheltuielile privind consumul de energie termică pentru părțile comune și pentru instalația interioară a imobilului - Eficacitate energetică - Directiva 2006/32/CE - Articolul 13 alineatul (2) - Directiva 2012/27/UE - Articolul 10 alineatul (1) - Informații referitoare la facturare - Reglementare națională care prevede că, într-un imobil aflat în coproprietate, facturile privind consumul de energie termică pentru instalația interioară sunt stabilite în sarcina fiecărui proprietar de apartament proporțional cu volumul încălzit din locuința sa.

1) *Articolul 27 din Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului, coroborat cu articolul 5 alineatele (1) și (5) din Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului („Directiva privind practicile comerciale neloiale”) trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care prevede că proprietarii unui apartament dintr-o clădire aflată în proprietate comună racordat la o rețea de termoficare centralizată sunt obligați să contribuie la cheltuielile legate de consumul de energie termică din părțile comune și din instalația interioară a clădirii, chiar dacă nu au solicitat în mod individual furnizarea energiei termice și nu o utilizează în apartamentul lor.*

2) *Articolul 13 alineatul (2) din Directiva 2006/32/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2006 privind eficiența energetică la utilizatorii finali și serviciile energetice și de abrogare a Directivei 93/76/CEE a Consiliului și articolul 10 alineatul (1) din Directiva 2012/27/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 privind eficiența energetică, de modificare a Directivelor 2009/125/CE și 2010/30/UE și de abrogare a Directivelor 2004/8/CE și 2006/32/CE, trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care prevede că, într-o clădire aflată în proprietate comună, facturile referitoare la consumul de energie termică aferent instalației interioare sunt stabilite, pentru fiecare proprietar al unui apartament din clădire, în mod proporțional cu volumul încălzit aferent apartamentului său.*

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 11 decembrie 2019. TK împotriva Asociația de Proprietari bloc M5A-ScaraA. Cerere de decizie preliminară formulată de Tribunalul București. (Cauza C-708/18)

Trimitere preliminară - Protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal - Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene - Articolele 7 și 8 - Directiva 95/46/CE - Articolul 6 alineatul (1) litera (c) și articolul 7 litera (f) - Legitimarea prelucrării datelor cu caracter personal - Reglementare națională care autorizează supravegherea video pentru asigurarea siguranței și a protecției persoanelor, a bunurilor și a valorilor și pentru realizarea unor interese legitime, fără consimțământul

persoanei vizate - Instalarea unui sistem de supraveghere video în părțile comune ale unui imobil cu destinație de locuință.

Articolul 6 alineatul (1) litera (e) și articolul 7 litera (f) din Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, citite în lumina articolelor 7 și 8 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretate în sensul că nu se opun unor dispoziții naționale care autorizează instituirea unui sistem de supraveghere video precum sistemul în discuție în litigiul principal instalat în părțile comune ale unui imobil cu destinație de locuință, în scopul de a urmări interese legitime care constau în asigurarea pazei și a protecției persoanelor și a bunurilor, fără consimțământul persoanelor vizate, dacă prelucrarea datelor cu caracter personal efectuată prin intermediul sistemului de supraveghere video în cauză îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 7 litera (f) menționat, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.

Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 12 decembrie 2019. Slovenské elektrárne a.s. împotriva Úrad pre vybrané hospodárske subjekty, anciennement Daňový úrad pre vybrané daňové subjekty. (Cauza C-376/18)

Trimitere preliminară - Admisibilitate - Norme comune pentru piața internă a energiei electrice - Directiva 2009/72/CE - Domeniu de aplicare - Articolul 3 - Obiective - Principiul nediscriminării - Prelevare specială care grevează veniturile entităților titulare ale unei autorizații de exercitare a unei activități în sectoarele reglementate - Sectorul energiei electrice.

Directiva 2009/72/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice și de abrogare a Directivei 2003/54/CE, în special articolul 3 alineatele (1)-(3) și (10) din aceasta, trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care instituie o prelevare specială asupra veniturilor din activități desfășurate atât la nivel național, cât și în străinătate de întreprinderi care își desfășoară activitatea în temeiul unei autorizații acordate de o autoritate publică, în diverse sectoare de activitate reglementată, inclusiv de întreprinderi care sunt titulare ale unei autorizații de furnizare a energiei electrice acordate de autoritatea națională de reglementare competentă.

Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 12 decembrie 2019. Otis Gesellschaft m.b.H. și alții împotriva Land Oberösterreich și alții. (Cauza C-435/18)

Trimitere preliminară - Articolul 101 TFUE - Repararea prejudiciilor cauzate de o înțelegere - Dreptul la despăgubiri al persoanelor care nu sunt furnizori sau cumpărători pe piața afectată de înțelegere - Prejudicii suferite de un organism public care a acordat împrumuturi în condiții avantajoase pentru achiziționarea de bunuri care fac obiectul înțelegerii.

Articolul 101 TFUE trebuie interpretat în sensul că persoanele care nu acționează în calitate de furnizori sau de cumpărători pe piața afectată de o înțelegere, dar care au acordat subvenții sub forma unor împrumuturi preferențiale cumpărătorilor produselor oferite pe această piață, pot solicita despăgubiri întreprinderilor participante la această înțelegere pentru prejudiciul suferit din cauza faptului că, valoarea acestor subvenții fiind mai mare decât ar fi fost în lipsa respectivei înțelegeri, aceste persoane nu au putut utiliza această diferență în alte scopuri mai profitabile.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 12 decembrie 2019. ML împotriva Aktiva Finants OÜ. Cerere de decizie preliminară formulată de Korkein oikeus. (Cauza C-433/18)

Trimitere preliminară - Regulamentul (CE) nr. 44/2001 - Competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială - Cerința unei proceduri în contradictoriu și a unei căi de atac efective - Hotărâre a unei instanțe naționale prin care se declară executorie o hotărâre pronunțată de o instanță dintr-un alt stat membru - Procedură națională de încuviințare a formulării unui apel.

1) Articolul 43 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei proceduri în constatarea admisibilității unei căi de atac în vederea unei examinări suplimentare în care, pe de o parte, o instanță de apel se pronunță cu privire la admiterea căii de atac menționate pe baza hotărârii pronunțate în primă instanță, a căii de atac cu care este sesizată, a unor eventuale observații formulate de intimat și, dacă se dovedește necesar, pe baza altor elemente din dosar, precum și, pe de altă parte, admisibilitatea căii de atac trebuie constatată, printre altele, în cazul în care există îndoieli cu privire la corectitudinea hotărârii în discuție, în cazul în care este imposibil să se aprecieze corectitudinea acestei hotărâri fără a se constata admisibilitatea căii de atac în vederea unei examinări suplimentare sau în cazul în care există un alt motiv serios pentru constatarea admisibilității căii de atac în vederea unei examinări suplimentare.

2) *Articolul 43 alineatul (3) din Regulamentul nr. 44/2001 trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei proceduri de examinare a unei căi de atac împotriva unei hotărâri referitoare la cererea de încuviințare a executării care nu impune ca intimatul să fie ascultat în prealabil atunci când este pronunțată o hotărâre favorabilă acestuia din urmă.*

Ordonanța Curții (Camera a șasea) din 17 decembrie 2019. B & L Elektrogeräte GmbH împotriva GC. Cerere de decizie preliminară formulată de Amtsgericht Straubing. (Cauza C-465/19)

Trimitere preliminară - Protecția consumatorilor - Directiva 2011/83/UE - Articolul 2 punctul 8 litera (c) și punctul 9 - Contract negociat în afara spațiului comercial - Noțiunea de «spațiu comercial» - Contract încheiat la standul din cadrul unui târg comercial imediat după ce consumatorul care se află într-un spațiu comun al târgului a fost abordat de comerciant.

Articolul 2 punctul 8 din Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului coroborat cu articolul 2 punctul 9 din aceasta trebuie interpretat în sensul că un contract încheiat între un comerciant și un consumator într-un stand deținut de un comerciant cu ocazia unui târg comercial, imediat după ce consumatorul care se afla pe aleea comună diferitelor standuri existente într-un pavilion de expoziție al târgului a fost abordat de acest comerciant, este un „contract negociat în afara spațiului comercial” în sensul acestei dispoziții.

Ordonanța Curții (Camera a noua) din 18 decembrie 2019. Hochtief AG împotriva Fővárosi Törvényszék. Cerere de decizie preliminară formulată de Székesfehérvári Törvényszék. (Cauza C-362/18)

Trimitere preliminară - Achiziții publice - Proceduri de apel - Directiva 89/665 / CEE - Directiva 92/13 / CEE - Drept la protecție judiciară efectivă - Principiile eficienței și echivalenței - Acțiuni de revizuire a deciziilor judiciare care încalcă dreptul Uniunii - Răspunderea statelor membre în cazul încălcării dreptului Uniunii de către instanțele naționale - Evaluarea daunelor compensatorii

1) *Răspunderea unui Stat Membru pentru prejudiciul survenit ca urmare a unei decizii pronunțate de instanța națională de ultim grad prin care este încălcată o normă de drept a Uniunii Europene este reglementată de condițiile stabilite de Curte, în special cele de la pct. 51 al Hotărârii din 30 septembrie 2003 în*

cauza Köbler (C 224/01, EU: C: 2003: 513), fără a exclude totuși posibilitatea ca răspunderea statului respectiv să poată fi angajată în condiții mai puțin restrictive în temeiul dreptului național. Această răspundere nu este anulată în cazul în care decizia a dobândit autoritate de lucru judecat. În cadrul procedurilor de urmărire în vederea angajării acestei răspunderi, este de competența instanței naționale sesizate cu cererea de despăgubire să aprecieze, ținând cont de toate elementele specifice speței, dacă instanța națională de ultim grad a comis o încălcare suficient de evidentă a dreptului UE, cu necunoașterea vădită a dreptului aplicabil al Uniunii, inclusiv a jurisprudenței instanței competente. În schimb, dreptul Uniunii se opune unei reglementări naționale care, în acest caz, exclude la modul general pagubele care pot face obiectul unei cereri de despăgubire a cheltuielilor suportate de către una dintre părți ca urmare a deciziei prejudiciabile a instanței naționale.

2) Dreptul Uniunii, în Directiva Consiliului din 21 decembrie 1989 privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind aplicarea procedurilor care vizează căile de atac față de atribuirea contractelor de achiziții publice de produse și a contractelor publice de lucrări, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/66/CE din 11 decembrie 2007 a Parlamentului European și a Consiliului și prin Directiva 92/13/CEE din 25 februarie 1992 a Consiliului privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative referitoare la aplicarea normelor comunitare cu privire la procedurile de achiziții publice ale entităților care desfășoară activități în sectoarele apei, energiei, transporturilor și telecomunicațiilor, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/66, precum și principiile echivalenței și eficacității, trebuie interpretate în sensul că nu se opun reglementării unui Stat Membru care nu autorizează revizuirea hotărârii (având autoritatea de lucru judecat) a unei instanțe din Statul Membru respectiv, care s-a pronunțat asupra unei acțiuni în anularea unui act emis de o autoritate contractantă fără a aborda o întrebare analizată printr-o hotărâre anterioară a Curții, pronunțate ca răspuns la o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare înaintată în contextul procedurii de judecare a respectivei acțiuni în anulare sau printr-o hotărâre anterioară a Curții, pronunțată ca răspuns la o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare în altă cauză. Cu toate acestea, dacă normele procedurale interne aplicabile prevăd posibilitatea instanței naționale de a modifica o hotărâre înzestrată cu putere de lucru judecat în vederea compatibilizării situației rezultate în baza acestei hotărâri cu o hotărâre judecătorească definitivă anterioară a unei instanțe naționale de care instanța care a pronunțat hotărârea precum și părțile cauzei în care a fost pronunțată aceasta aveau deja cunoștință, această posibilitate trebuie, conform principiilor echivalenței și eficacității, în aceleași condiții, să prevaleze, pentru a face ca

situația să fie compatibilă cu dreptul Uniunii, astfel cum a fost interpretat printr-o hotărâre anterioară a Curții.

Hotărârea Curții (Camera a șaptea) din 19 decembrie 2019. Brussels Securities SA împotriva État belge. Cerere de decizie preliminară formulată de Tribunal de première instance francophone de Bruxelles. (Cauza C-389/18)

Trimitere preliminară - Regim fiscal comun aplicabil societăților mamă și filialelor din state membre diferite - Directiva 90/435/CEE - Prevenirea dublei impuneri - Articolul 4 alineatul (1) prima liniuță - Interdicția de impozitare a profiturilor primite - Includerea dividendelor distribuite de filială în baza de impozitare a societății-mamă - Deducerea dividendelor distribuite din baza de impozitare a societății-mamă și reportarea excedentului pe exercițiile fiscale următoare fără limitare în timp - Ordine de imputare a deducerilor fiscale asupra profiturilor - Pierderea unui avantaj fiscal.

Articolul 4 alineatul (1) din Directiva 90/435/CEE a Consiliului din 23 iulie 1990 privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2003/123/CE a Consiliului din 22 decembrie 2003, trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru care prevede că dividendele primite de o societate-mamă de la filiala sa trebuie să fie, într-o primă etapă, incluse în baza de impozitare a celei dintâi, înainte de a putea face obiectul, într-o a doua etapă, al unei deduceri în limita a 95 % din cuantumul lor, al cărei excedent poate fi reportat pe exercițiile următoare fără limitare în timp, această deducere fiind prioritară în raport cu o altă deducere fiscală a cărei reportare este limitată în timp.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 19 decembrie 2019. GRDF SA împotriva Eni Gas & Power France SA și alții. (Cauza C-236/18)

Trimitere preliminară - Norme comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale - Directiva 2009/73/CE - Articolul 41 alineatul (11) - Soluționarea litigiilor privind obligațiile impuse operatorului de rețea - Efectele în timp ale deciziilor autorității de soluționare a litigiilor - Securitate juridică - Încredere legitimă.

Directiva 2009/73/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale și de abrogare a Directivei 2003/55/CE trebuie interpretată în sensul că nu se opune ca efectele unei decizii a unei autorități de reglementare, care acționează ca autoritate de soluționare a litigiilor, vizată la articolul 41 alineatul (11) din această directivă, să se extindă la situația părților din litigiul cu care este

sesizată existentă între aceste părți înainte de apariția acestui litigiu, în special în ceea ce privește un contract de transport al gazelor naturale, prin obligarea unei părți la acest litigiu să modifice acest contract pentru a fi conform cu dreptul Uniunii pentru întreaga perioadă contractuală.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 19 decembrie 2019. Bondora AS împotriva Carlos V. C. Cerere de decizie preliminară formulată de Juzgado de Primera Instancia Vigo. (Cauza C-453/18)

Trimitere preliminară - Cooperare judiciară în materie civilă - Procedura europeană de somație de plată - Regulamentul (CE) nr. 1896/2006 - Furnizare de documente suplimentare în sprijinul creanței - Clauze abuzive în contractele încheiate cu consumatorii - Directiva 93/13/CEE - Control exercitat de instanța sesizată în cadrul unei cereri de somație europeană de plată.

Articolul 7 alineatul (2) literele (d) și (e) din Regulamentul (CE) nr. 1896/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2006 de instituire a unei proceduri europene de somație de plată, precum și articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, astfel cum au fost interpretate de Curte și citite în lumina articolului 38 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretate în sensul că permit unei „instanțe”, în sensul regulamentului menționat, sesizate în cadrul unei proceduri europene de somație de plată, să solicite creditorului informații suplimentare, referitoare la clauzele din contract invocate în sprijinul creanței în cauză, pentru a efectua controlul din oficiu al caracterului eventual abuziv al acestor clauze și, în consecință, că se opun unei legislații naționale care declară ca fiind inadmisibile documente suplimentare furnizate în acest sens.

Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 19 decembrie 2019. Engie Cartagena S.L. împotriva Ministerio para la Transición Ecológica. Cerere de decizie preliminară formulată de Audiencia Nacional. (Cauza C-523/18)

Trimitere preliminară - Piața internă a energiei electrice - Norme comune - Directiva 2003/54/CE: - Articolul 3 alineatul (2) - Directiva 2009/72/CE: - Articolul 3 alineatul (2) - Obligații de serviciu public - Noțiune - Reglementarea națională - Finanțarea planurilor de eficiență energetică - Desemnarea unor producători de energie electrică - Contribuție obligatorie.

Articolul 3 alineatul (2) din Directiva 2009/72/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice și de abrogare a Directivei 2003/54/CE trebuie interpretat în

sensul că o contribuție financiară impusă anumitor întreprinderi producătoare de energie electrică în scopul finanțării unor planuri de economisire și de eficiență energetică gestionate de o autoritate publică nu constituie o obligație de serviciu public care intră sub incidența acestei dispoziții.

Hotărârea Curții (Camera a opta) din 19 decembrie 2019. Amărăști Land Investment SRL împotriva Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara și Administrația Județeană a Finanțelor Publice Timiș. Cerere de decizie preliminară formulată de Tribunalul Timiș. (Cauza C-707/18)

Trimitere preliminară - Fiscalitate - Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată - Directiva 2006/112/CE - Operațiuni taxabile - Deducerea taxei achitate în amonte - Achiziționarea unor bunuri imobile neînscrise în Registrul național de publicitate imobiliară - Cheltuieli legate de prima înscriere în registrul menționat suportate de cumpărător - Recurgerea la societăți terțe specializate - Participarea la o prestare de servicii sau cheltuieli de investiții, efectuate pentru nevoile unei întreprinderi.

1) Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretată în sensul că nu se opune ca părțile la o operațiune care are ca obiectiv transferul dreptului de proprietate asupra unor imobile să convină asupra unei clauze potrivit căreia viitorul cumpărător va suporta în tot sau în parte cheltuielile aferente formalităților administrative legate de această operațiune, în special pe cele referitoare la prima înscriere a acestor imobile în Registrul național de publicitate imobiliară. Cu toate acestea, simpla prezență a unei astfel de clauze într-o promisiune sinalagmatică de vânzare a unor imobile nu este determinată pentru a stabili dacă viitorul cumpărător dispune de un drept de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferente plății cheltuielilor rezultate din prima înscriere a imobilelor în cauză în Registrul național de publicitate imobiliară.

2) Directiva 2006/112, în special articolul 28 din aceasta, trebuie interpretată în sensul că, în cadrul unei promisiuni sinalagmatice de vânzare a unor imobile neînscrise în Registrul național de publicitate imobiliară, viitorul cumpărător persoană impozabilă care, astfel cum s-a angajat prin această promisiune pe cale contractuală față de viitorul vânzător, efectuează demersurile necesare pentru prima înscriere a imobilelor respective în acest registru prin recurgerea la servicii prestate de terți persoane impozabile este considerat a fi prestat el însuși viitorului vânzător serviciile în cauză, în sensul acestui articol 28, chiar dacă părțile la contract au convenit că prețul de vânzare a imobilelor menționate nu include contravaloarea operațiunilor de cadastrare.

Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 19 decembrie 2019. RN împotriva Home Credit Slovakia a.s. Cerere de decizie preliminară formulată de Krajský súd v Trnave. (Cauza C-290/19)

Trimitere preliminară - Protecția consumatorilor - Directiva 2008/48/CE - Contracte de credit pentru consumatori - Articolul 10 alineatul (2) - Informații care trebuie menționate în contractele de credit - Dobânda anuală efectivă - Neindicarea unui procent precis al acestei rate - Rată exprimată prin intermediul unui interval cuprins între 21,5 % și 22,4 %.

Articolul 10 alineatul (2) litera (g) din Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2011/90/UE a Comisiei din 14 noiembrie 2011, trebuie interpretat în sensul că se opune ca, într-un contract de credit de consum, dobânda anuală efectivă să fie exprimată nu printr-o rată unică, ci printr-un interval care face trimitere la o rată minimă și la o rată maximă.

Ordonanța Curții (Camera a noua) din 19 decembrie 2019. NL împotriva Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice București. (Cauza C-679/19)

Trimitere preliminară - Articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții - Controlul numerarului la intrarea sau la ieșirea din Uniunea Europeană - Regulamentul (CE) nr. 1889/2005 - Domeniu de aplicare - Articolele 63 și 65 TFUE - Libera circulație a capitalurilor - Transportul unor sume importante de numerar la intrarea sau la ieșirea de pe teritoriul unui stat membru - Obligația de declarare - Sancțiuni - Amendă și confiscare în beneficiul statului a sumei nedeclarate care depășește 10 000 de euro - Proportionalitate.

Articolele 63 și 65 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări a unui stat membru care, pentru a sancționa neîndeplinirea obligației de declarare a sumelor importante de numerar la intrarea sau la ieșirea de pe teritoriul acestui stat, prevede, în plus față de aplicarea unei amenzi administrative, confiscarea în beneficiul statului a sumei nedeclarate care depășește 10 000 de euro.

alina.turcanu@tuca.ro

catalin.curteza@tuca.ro

Editori

Țuca Zbârcea & Asociații oferă servicii juridice complexe în materiile ce implică **Dreptul Uniunii Europene**, a cărui supremație în raport de legislația națională impune aplicarea sa prioritară. Echipa noastră include avocați specializați în ariile specifice de reglementare ale acestui domeniu, cum ar fi achizițiile publice, libera circulație a persoanelor și a serviciilor, libera circulație a capitalurilor și libertatea plăților, libertate, securitate și justiție, transporturi, concurență, ajutoare de stat, insolvență și restructurare, fiscalitate indirectă, politică economică și monetară, politică socială și sănătate publică, consumatori, mediu, energie, turism, politică agricolă ș.a.

Practica noastră în Dreptul Uniunii Europene completează cunoștințele și experiența relevantă în dreptul național, asigurând posibilitatea de a oferi clienților noștri servicii juridice la cele mai înalte standarde.

Manuela Gornoviceanu
Managing Associate
+4 021 204 88 90
manuela.gornoviceanu@tuca.ro

Sergiu Crețu
Managing Associate
+4 021 204 88 90
sergiu.cretu@tuca.ro

TUCA ZBARCEA ASOCIATII

Șos. Nicolae Titulescu nr. 4-8
America House, Aripa de Vest, et. 8
Sector 1, 011141, București, România
T + 4 021 204 88 90
F + 4 021 204 88 99
E office@tuca.ro
www.tuca.ro

Acest material informativ are numai un caracter orientativ. Scopul său nu este de a oferi consultanță juridică cu caracter definitiv, care se va solicita conform fiecărei probleme legale în parte. Pentru detalii și clarificări privind oricare dintre subiectele tratate în Buletinul Legislativ, vă rugăm să contactați avocații sus-menționați.